

עפ"ת (חיפה) 20570-06-24 - אחמד סואעד, נ' מדינת-ישראל

עפ"ת (חיפה) 20570-06-24 - אחמד סואעד, נ' מדינת-ישראל, פרקליטות פלילי - מחוז חיפהמחוזי חיפה
עפ"ת (חיפה) 20570-06-24
אחמד סואעד,

נגד

מדינת-ישראל, פרקליטות פלילי - מחוז חיפה
בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
[09.09.2024]

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

הודעת ערעור על החלטת בית-משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט יעקב בכר) מיום 3/5/24 בתיק המ"ש
5106-03-24.

ע"י ב"כ עו"ד זיאד זועבי

פסק דין

1. בפניי הודעת ערעור על החלטת בית-משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט יעקב בכר) מיום 3/5/24 בתיק
המ"ש 5106-03-24.

2. כנגד המערער נרשם דוח בגין עבירת שימוש בטלפון נייד במהלך הנהיגה, לפיו ביום 3.9.23 בשעה 15:02, בכביש
70 נהג ברכב, ובעת שהרכב היה בתנועה, השתמש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, וזאת בניגוד לתקנה
28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

3. ביום 18.3.24 הגיש המערער בקשה להארכת מועד להישפט לפי סעיף 230 לחסד"פ, לבית המשפט קמא,
במסגרתה ביקש להאריך לו את המועד להישפט ביחס לדוח. בבקשה טען, כי אין אישור מסירה המעיד על קבלת
הדוח והפנה לתשובת מפנ"א לפיה יש הודאה מצד המשטרה שאין בחזקתם אישור מסירה. בנוסף טען, כי הדוח נשלח
לכתובת לא נכונה, לבית עסק "ענאן פארם", כאשר כתובתו הרשומה של המערער היא ת"ד 2262 אבו סנאן, שהוא
מפנה לאישור מעקב משלוחים מדואר ישראל. לכן טען כי גם אם לצורך הדיון נשלח למערער דבר דואר, הרי שהוא
נשלח לכתובת שגויה ולא לכתובתו החוקית ואין באישור מעקב המשלוחים להוות ראיה למסירה. עוד הוסיף וטען
המערער, כי הוא מכחיש את ביצוע העבירה, הוא לא אחז כלל בטלפון ביד בנהיגה, וכי התמונות המצורפות לדוח אינן
ברורות מספיק כדי להוכיח שימוש או החזקה בטלפון, ומכל מקום משהוא כופר בעבירה, יש ליתן לו את יומו בבית
המשפט.

4. כב' בית המשפט קמא דחה את בקשת המערער להאריך לו את המועד להישפט. כב' בית המשפט קמא ציין
שהמערער לא סתר את חזקת המסירה, אישור המסירה חזר "לא נדרש", ומעיון בתצלום שצורף לתגובת המשיבה
עולה, כי הנהג אוחז בידו בטלפון נייד, לכן גם לא קיים חשש לעיוות דין למערער.

5. בהודעת הערעור שב המערער על טענותיו כפי שנטענו בבית המשפט קמא, כשהוא מוסיף ומציין, כי לא ניתן להסתמך על הפלט שהוגש להוכחת המסירה, ולכן לא מקים את חזקת המסירה, ובהעדר עותק מאישור המסירה, לא ניתן לבחון אם ההודעה על העבירה נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער, ואם קיים קשר כלשהו בין דבר הדואר הרשום לבין ההודעה שנשלחה.
6. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערעור תוך שהיא מציינת, כי הבקשה להארכת מועד הוגשה באיחור ניכר ללא כל הסבר. באשר לטענות בדבר המסירה, צוין כי "ענאן פארם" הינה נקודת איסוף של דואר ישראל, ששם אמור היה המערער לאסוף את דבר הדואר, כך מקובל בישובים קטנים כמו הישוב אבו סנאן, וכך עולה מהתרשומת של רשות הדואר לפיה מחלקת הדוורים העבירה לנקודת הדואר לבית העסק שנקרא "ענאן פארם". מעבר לכך, לא ברור כיצד ידע המערער שיש לו דוח אם הוא טוען שכלל לא קיבל אותו. עוד ציינה, כי לא קיים כלל חשש לעיוות דין נוכח התמונות הברורות בהן נראה נהג הרכב אוחז ביד אחת בטלפון נייד וטלפון שני על ברכיו.
- דין והכרעה:
7. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בכל החומר הרלוונטי, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.
8. כפי שצוין, הדוח הוא מיום 3.9.23 ואילו הבקשה להישפט הוגשה רק ביום 18.3.24. כלומר כ-5 חודשים לאחר הדוח. בבקשה שהגיש לבית המשפט קמא לא פירט זמנים, מתי נודע לו על הדוח, כיצד. הבקשה לא נתמכה בתצהיר כדן ובאסמכתאות כלשהן אודות הדרך בה נודע לו על קיומו של הדוח. בדיון בפניי טען בא כוחו המלומד, כי המערער ידע על הדוח לאחר שקיבל הודעה ממשרד התחבורה עקב שיטת הניקוד. אולם טענה זו לא נטענה בבית המשפט קמא ואף לא בהודעת הערעור. בבית המשפט קמא נטען, כי המערער כלל לא ידע על דבר הדוח. כך או כך, היה על המערער הפונה באיחור ניכר לבית המשפט, להסביר את הדברים בתצהיר מאומת כדן ולתמוך אותו באסמכתאות, לרבות בפניה לדואר ישראל, ולהראות שהוא לא קיבל את הדוח שלא באשמתו.
9. אשר לטענות ביחס להמצאת הדוח, מעיון בחומר שלפני בית המשפט עולה כי דבר הדואר נשלח לכתובתו הרשומה של המערער באבו-סנאן הנזכרת לעיל, אשר אין חולק כי היא כתובת לקבלת דברי דואר. עקב סידורי חלוקת הדואר הופנה דבר הדואר לנקודת איסוף בבית עסק "ענאן פארם", משם היה אמור המערער לאסוף את דבר הדואר. אלא שבית הדואר מציין, כי דבר הדואר לא נדרש ע"י המערער.
10. המכתב ממפנ"א שעליו מתבסס ב"כ המערער מציין מפורשות "אין תיעוד ברישומנו כי ההודעה לא הגיעה ליעדה או הוחזרה לשולח ואין ברשותנו העתק אישור מסירה בדוח שבנדון" (הדגשה שלי - ש.ב.), תוך הפנייה לתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי. כלומר, לפי הרישומים במפנ"א, הגם שאין ברשותם אישור המסירה, אין תיעוד על כך שדבר הדואר לא הגיע ליעדו או הוחזר למפנ"א, כלומר, הוא לכאורה הגיע לתעודתו, ולא כפי שנטען על ידי ב"כ המערער.
11. מעבר לכך, תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת כדלקמן:
- "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס, רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה על תשלום קנס או הזמנה למשפט לעניין עבירת קנס, כאילו הומצאה כדן הגם בלא חתימה על אישור מסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום".
12. הנה כי כן, התקנה קובעת מפורשות, כי גם ללא אישור מסירה, קמה חזקה שדבר הדואר התקבל אצל הנמען, ובלבד שחלפו 15 ימים מיום שנשלחה ההודעה על ביצוע העבירה בדואר רשום לנמען, כפי שאירע בענייננו (ראו: רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (2015)). הנטל לסתור על חזקת המסירה חל על המערער והוא לא הרים נטל זה.
13. אשר לטענת המערער ביחס לפלט המשלוחים של רשות הדואר, טענתו של ב"כ המערער כי אין לראות בפלט מעקב ומשלוחים של רשות הדואר שהציגו המשיבה כמעידים על מסירה, סותרת חזיתית את פסיקת בית המשפט העליון אשר בפניו עלתה טענה דומה ונדחתה (רע"פ 6153/20 טורג'מן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (2020)).
14. אשר לטענת המערער לעיוות דין, טענה זו לא הוכחה ולו בדוחק, עצם הכפירה של המערער אינה מוכיחה עיוות דין, שכן נפסק לא אחת שאין בכפירתו של נהג רכב הכופר בעבירה המיוחסת לו כדי להקים חשש לעיוות דין, שכן, כפי שנפסק, לפי שיטה זו כל נהג שיכפור יקום חשש לעיוות דין (רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל) [פורסם בנבו]. מעבר לכך, וזה העיקר, הדוח מבוסס על תצלומים באיכות גבוהה המתעדים את נהג הרכב אוחז בידו טלפון במהלך הנהיגה, וטלפון נוסף מונח על ברכו, לכן יש קושי של ממש בטענת המערער בדבר חשש לעיוות דין.
15. בנסיבות מצטברות אלה, לא מצאתי כי נפלה שגגה כלשהי בהחלטת בית המשפט קמא הנכבד, ועל כן אני דוחה את הערעור.
- ניתן היום, ו' אלול תשפ"ד, 09 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.